«Agnostos Theos»

Gairebé sense saber com, els dies glaucs de gener han passat galopant entre nosaltres i ens han deixat exhausts i bocabadats. Les hores de llum es van estirant de mica en mica, com fils de plastilina sorgits d´un derelicte en un mar fred, i les notícies ens depassen, i ens obliguen a mobilitzar-nos constantment.

Fins i tot l´hivern oblida els seus freds propòsits i el temps es deslliura dels seus engranatges, girant a pinyó lliure.

Avui ja haurem posat el peu en un febrer que es prepara per córrer calendari avall, en una cursa esbojarrada per arribar a la primavera abans que ningú. Pràcticament sense avisar, les mimoses aviat començaran a florir a la vora dels camins i en els turons a prop del mar, i el vent acabarà d´escampar entre nosaltres les paraules que la història anava guardant escrupolosament per a il·lustrar els moments més decisius.
Els antics grecs guardaven sempre una oració important als «agnostos theos», als déus desconeguts que s´amagaven entre els viaranys d´un futur contínuament ignorat.

Aquells déus amagats eren la darrera instància, com una mena de tribunal inapel.lable, que modificava les lleis a la seva conveniència i al qual tothom li devia obediència i vassallatge, molt per sobre de la voluntat majoritària de les veus expressades a l´àgora.
Avui, no sé per quina raó, m´ha vingut tot això al cap, entre els raigs d´aquesta llum de gener, sòlida i poderosa sota les branques nues dels arbres del parc de la Ciutadella. Mentre sentia ressonar a la ràdio les paraules del nou president del Parlament, he pensat en els grecs, sí, i en la seva democràcia, un invent fràgil que encara s´ha de perfeccionar molt, si hem de fer cas d´aquests tribunals que encara ens governen, en nom dels mateixos déus desconeguts de sempre.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/01/agnostos-theos/893515.html?utm_source=rss